

Arrest

nr. 233 598 van 5 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 augustus 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 december 2016 doet de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming. Op 10 januari 2017 dient zij dit verzoek in. Op 30 november 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 juli 2019, bij arrest nr. 223 945, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 14 december 2018 bevalt de verzoekende partij van een kind Z. S. De vader van het kind is de heer M. S., aan wie op 30 november 2018 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

1.3 Op 29 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13 *quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 30 augustus 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : S(...)
voornaam : F(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Afghanistan*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/11/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 12/07/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), gelezen met de motiveringsplicht (artikel 62 van de vreemdelingenwet), het voorzorgsbeginsel en artikel “52 §3” van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat: Er geen rekening werd gehouden met de bewijskrachtige elementen uit het dossier en meer in het bijzonder het bestaan van een gemeenschappelijk minderjarig kind.

Daar waar: de dienst vreemdelingenzaken door het asieldorf dossier meer dan bekend is met de huwelijkse toestand van partijen én van het bestaan van een minderjarig kind.

Zodat: de bestreden beslissing moet worden verbroken.

Motivering:

Verzoekster kwam – na huwelijk – naar België om asiel in te dienen. Dit deed ze samen met haar echtgenoot, omdat ze in andere landen van Europa dreigden uit elkaar te worden getrokken. De gezinscel was en is extreem belangrijk voor verzoekster.

Lopende de procedure voor het CGVS werd mevrouw zwanger. Deze zwangerschap was gekend én is er aanleiding voor geweest dat bepaalde verhoren werden uitgesteld.

Na de geboorte ontving verzoekster negatief van het CGVS. Beroepsprocedure kon dit niet verhelpen.

In de bestreden beslissing staat enkel te lezen dat verzoekster geen geldig paspoort heeft. DVZ kan zich echter niet beperken tot het vaststellen dat er geen paspoort of geldig verblijf is om een BGV uit te vaardigen. Zij dient alle elementen van het dossier in overweging te nemen, zo ook het risico in geval van terugkeer (onmenselijke behandeling) of andere elementen, zoals daar zijn het bestaan van een huwelijk én kind.

Dat er dan ook ontegensprekelijk sprake is van een zeer gebrekkige motivering en onderzoek in dit dossier.

Dat de motivatie dan ook manifest gebrekkig en foutief is."

3.1.2 In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de schending van artikel 52, § 3 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 52 van de vreemdelingenwet werd opgeheven door artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018). De verzoekende partij kan zich dan ook niet langer beroepen op deze bepaling, zodat het eerste middel in deze mate onontvankelijk is. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de mate dat de verzoekende partij doelt op artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, een van de bepalingen waarop de bestreden beslissing is gestoeld, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Ook in deze mate is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van het "voorzorgsbeginsel" aanvoert, stelt de Raad vast dat zij in haar uiteenzetting niet duidelijk maakt wat dit beginsel precies zou inhouden, laat staan dat zij duidelijk maakt op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Ook in deze mate is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

Artikel 62, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen, worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verzoekende partij voert echter aan dat de opgenomen motivering gebrekkig en foutief is, zodat zij aldus een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt immers in dat iedere

administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 52/3, § 1 luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. (...)”

Het voormelde artikel 7, eerste lid, 1° luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in het geval voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, *in casu* doordat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Ook betwist zij niet dat de Raad op 12 juli 2019 het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 30 november 2018 inzake haar verzoek om internationale bescherming heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, met name door haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De verzoekende partij voert echter aan dat geen rekening werd gehouden met de bewijskrachtige elementen uit het dossier en meer in het bijzonder het bestaan van een gemeenschappelijk minderjarig kind. Zij stelt dat de gemachtigde door het asiëldossier meer dan bekend is met haar huwelijkse toestand en met het bestaan van een minderjarig kind. De verzoekende partij wijst erop dat zij na huwelijk naar België kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat zij dit samen met haar echtgenoot deed, omdat ze in andere landen van Europa uit elkaar dreigden te worden getrokken, en dat de gezinscel extreem belangrijk was en is voor haar. Zij geeft aan dat zij lopende de procedure voor de commissaris-generaal zwanger werd en dat deze zwangerschap gekend was. Zij vervolgt dat zij na de geboorte negatief ontving van de commissaris-generaal en dat de beroepsprocedure dit niet kon verhelpen. Volgens de verzoekende partij staat in de bestreden beslissing enkel te lezen dat zij geen geldig paspoort heeft, maar kan de gemachtigde zich niet beperken tot het vaststellen dat er geen paspoort of geen geldig verblijf is om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Hij moet volgens haar alle elementen van het dossier in overweging nemen, zo ook het risico in geval van terugkeer (onmenselijke behandeling) of andere elementen, zoals daar zijn het bestaan van een huwelijk én kind. De verzoekende partij besluit dat er dan ook ontegensprekelijk sprake

is van een zeer gebrekkige motivering en een zeer gebrekkig onderzoek in dit dossier, en dat de motivering dan ook manifest gebrekkig en foutief is.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad enkel verwezen wordt naar de door de verzoekende partij doorlopen procedure tot het bekomen van internationale bescherming, en naar het gegeven dat de verzoekende partij niet beschikt over een geldig paspoort met geldig visum.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in december 2018 moeder is geworden van een kind Z. S. Blijkens de geboorteakte is de vader van het kind de heer M. S. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de commissaris-generaal op 30 november 2018 aan de heer M. S. de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 mei 2019 aan de commissaris-generaal heeft laten weten dat het kind Z. S. “*de asielpcedure van haar moeder/vader*” volgt. Met betrekking tot het voorgehouden huwelijk van de verzoekende partij met de heer M. S. stelt de Raad vast dat hij in zijn arrest nr. 223 945 van 12 juli 2019 uitdrukkelijk heeft gesteld dat de relatie tussen de verzoekende partij en de heer M. S. op zich niet wordt betwist, maar dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van beide partners over de omstandigheden van deze relatie en de problemen die eruit zouden voortvloeien.

De verzoekende partij geeft in het kader van haar eerste middel echter niet aan op grond waarvan zij meent dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de gezinscel die zij vormt met de heer M. S. en hun gemeenschappelijk kind S. F. Door louter te stellen dat de gemachtigde alle elementen van het dossier in overweging moest nemen, zonder daarvoor een rechtsgrond aan te duiden, kan zij niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing niet zou volstaan om deze beslissing te onderbouwen. Om dezelfde reden kan zij met dit betoog niet aannemelijk maken dat deze motivering gebrekkig of foutief is.

In de mate dat de verzoekende partij nog algemeen verwijst naar “*het risico in geval van terugkeer (onmenselijke behandeling)*”, kan de Raad slechts vaststellen dat zij in geen enkele mate concreet aangeeft welk risico op onmenselijke behandeling in geval van terugkeer *in casu* aan de orde zou zijn.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat verzoekster het recht wordt ontzegd een gezinsleven te hebben met haar minderjarige kind die gerechtigd zijn (of moeten zijn) om bij de vader te verblijven;

Terwijl verzoeker op basis van artikel 8 recht heeft om een feitelijk gezin te vormen en in te staan voor de ontwikkeling en opvoeding van haar kinderen

Zodat, de bestreden beslissing moet worden verbroken

Motivering

Verzoekster verwijs in op dit punt in eerste instantie naar zijn rechten als moeder van een kind van een vader die verblijfsrechten heeft in België;

De gemeente was of moest er zich meer dan bewust (van zijn) dat verzoekster als toekomstige moeder van een kind van de vader met verblijfsrechten, hetgeen echter niet blijkt uit de bestreden beslissing, maar wel ontgensprekelijk uit het dossier zal moeten blijken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht Staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde

personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen.

Verzoekster kan zich in casu wel beroepen op artikel 8 EVRM aangezien zij:

Een feitelijk gezin vormt met een vreemdeling met legaal verblijf in België en een gemeenschappelijk kind hebben;

Het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is. Verzoekster is moeder van een Belgisch kind.

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven. Verzoeker beroept zich eveneens op dit recht bij het aanvragen van een machtiging tot verblijf.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Ook relaties die bijvoorbeeld niet lang genoeg duren om met succes een beroep te kunnen doen op het recht op een gezinsleven, kunnen toch onder de toepassing van artikel 8 EVRM vallen omdat er al langer een relatie bestond tussen de betrokkenen maar dan zonder samenwoning (vb. via briefwisseling, internet enz.).

In huidige casu kan niet ontkend worden dat er een succesvolle relatie is welke de oorzaak was van de conceptie van het kind.

Dat er dan ook manifest sprake is van schending van artikel 8 EVRM"

3.2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat zij niet aangeeft op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het tweede middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten

worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met de heer M. S., haar vermeende echtgenoot, en met hun gemeenschappelijk kind, Z. S. De verzoekende partij beroept zich ook op een privéleven, maar zij beperkt zich in dit verband tot een theoretische uiteenzetting. Zij kan het bestaan van een daadwerkelijk privéleven dan ook niet aannemelijk maken.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94).

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat uit het administratief dossier blijkt dat inderdaad sprake is van een gemeenschappelijk kind Z. S., dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing acht en een halve maand oud was. Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind wordt aangenomen (cf. EHRM 27 oktober 1994, *Kroon e.a./Nederland*, § 30) en wordt ook niet betwist door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

Wat het gezinsleven met de heer M. S. betreft, benadrukt de Raad nogmaals dat hij in zijn arrest nr. 223 945 van 12 juli 2019 uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat hij de relatie tussen de verzoekende partij en de heer M. S. op zich niet betwist. De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen naar de beslissingen van de commissaris-generaal, maar hierin wordt ook slechts vastgesteld dat geen geloof wordt gehecht aan de geschetste omstandigheden van het huwelijk in Iran en de daaruit voortvloeiende problemen. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt niet dat de commissaris-generaal de relatie tussen de beide partners op zich zou betwisten. Verder herhaalt de Raad dat het bestaan van een gezinsleven tussen partners niet afhankelijk is van het bestaan van het huwelijk. Bijgevolg kan worden aangenomen dat sprake is van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en de heer M. S., ongeacht of zij gehuwd zijn of niet. Dit geldt des te meer aangezien beide partners een gemeenschappelijk kind hebben (cf. EHRM 27 oktober 1994, *Kroon e.a./Nederland*, § 30). De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat geen bewijs voorligt waaruit zou blijken dat sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie. Zij maakt echter niet duidelijk op basis van welke andere elementen dan de voormelde beslissing van de commissaris-generaal dan wel aan het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner zou kunnen getwijfeld worden. Bijgevolg wordt het bestaan van zulk gezinsleven aangenomen.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind is een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM (GK) 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 78).

De Raad kan echter enkel vaststellen dat de verzoekende partij slechts zeer algemeen stelt dat haar het recht wordt ontzegd om een gezinsleven te hebben met haar minderjarig kind “*die gerechtigd zijn (of moeten zijn) om bij de vader te verblijven*”, en dat zij op basis van artikel 8 van het EVRM recht heeft om een feitelijk gezin te vormen en in te staan voor de ontwikkeling en opvoeding van haar kinderen. Voor het overige heeft haar uiteenzetting betrekking op het bestaan op zich van een gezinsleven met haar kind en met haar partner. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat het bestaan van zulk gezinsleven wordt aangenomen. Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt echter op geen enkele manier hoe de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM dan wel concreet geschonden zou hebben. Zij kan, zoals blijkt uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM, niet voorhouden dat het loutere feit dat

haar partner en haar kind verblijfsrecht hebben in België, zou volstaan opdat sprake zou zijn van een schending van het voormelde artikel 8. Zij zet ook nergens uiteen dat het gegeven dat zij het bevel heeft gekregen het grondgebied te verlaten, tot gevolg heeft dat zij haar gezinsleven met haar kind en haar partner in het geheel niet zal kunnen verderzetten. In dit verband benadrukt de Raad nog dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 30 november 2018 uitdrukkelijk de aandacht van de “Staatssecretaris voor Asiel en Migratie” erop gevestigd heeft dat de verzoekende partij niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, vermits zij niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Ook de Raad heeft in zijn arrest nr. 223 945 van 12 juli 2019 uitdrukkelijk vastgesteld dat geen geloof wordt gehecht aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij. Er kan dan ook niet worden voorgehouden dat het in het licht van artikel 8 van het EVRM problematisch zou zijn dat aan de heer S. M., van Afghaanse nationaliteit, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de situatie in zijn regio van herkomst in Afghanistan. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift overigens geen enkel element in dit verband aan.

Met haar vage betoog, waarin zij zelfs niet aangeeft op welke concrete manier sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, kan de verzoekende partij een schending van dit artikel niet aannemelijk maken.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dit is een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.(A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die keure, 1996, 9-11 en 103 en de aldaar aangehaalde rechtspraak:R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986-87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., De Boeck, nr. 34.108, 20 februari 1990.; D. MAREEN, “Hoe verhoudt de materiële motivering zich tot de formele motivering?”, T.B.P., 1997, 723-735.)

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.(A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, o.c., 104; J. IN 'T VELD en N.S.J. KOEMA, Beginselen van behoorlijk bestuur, Zwolle, W.E.J. Tjeenk-Willink, 1985, 38 en 99-110; P. VAN ORSHOVEN, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen”, R.W., 1991-92, 488)

Uit de definitie blijkt dat de materiële motiveringsplicht ook een procedureel aspect bevat: de kenbaarheid van de motieven.(De aanvaardbaarheid in rechte moet immers gecontroleerd kunnen worden (zie R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986-87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., Osier, nr. 74.935, 3 juli 1998)

Gelet op de eerste twee middelen blijkt duidelijk dat de besteden beslissing niet gedragen is door draagkrachtige motieven, minstens dat deze motieven niet kenbaar gemaakt zijn in de bestreden beslissing.

Elk van de hierboven geciteerde middelen omvatten eveneens een schending van de motiveringsplicht aangezien de erin vervatte argumenten niet werden opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekster herneemt dan ook al deze elementen onder de uitdrukkelijke bepaling dat hierdoor werd aangetoond dat de Minister faalt in de op haar rustende motiveringsplicht.

De rechten van verzoekster zijn dan ook geschonden.”

3.3.2 In de mate dat de verzoekende partij stelt dat artikel 62 van de vreemdelingenwet een materiële motiveringsplicht inhoudt, benadrukt de Raad dat, zoals reeds is gebleken uit de bespreking van het eerste middel, deze bepaling betrekking heeft op de formele motiveringsplicht.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij naar haar eerste twee middelen verwijst, waaruit volgens haar blijkt dat de bestreden beslissing niet gedragen is door draagkrachtige motieven, minstens dat deze motieven niet kenbaar zijn gemaakt in de bestreden beslissing.

In het kader van het eerste middel heeft de Raad reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangegeven, laat staan aangetoond, op grond waarvan de gemachtigde met de door haar aangehaalde elementen had moeten rekening houden en/of eromtrent had moeten motiveren.

In het kader van het tweede middel heeft de Raad vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke concrete manier een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing niet gedragen zou zijn door draagkrachtige motieven omwille van een schending van het voormelde artikel 8. De verzoekende partij maakt verder niet duidelijk, nog los van de vraag naar een formele motiveringsverplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM, op basis waarvan de gemachtigde in deze omstandigheden een motivering in het kader van het voormelde artikel 8 in de bestreden beslissing had moeten opnemen.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE